

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

1959. • 50 • 2009.

PRVI ODJEL

ODLUKA

O DOPUŠTENOSTI

zahtjeva br. 8301/06.
Atlantide ROJE
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 25. lipnja 2009. u vijeću u sastavu:

- g. Christos Rozakis, *predsjednik*,
  - gđa Nina Vajić,
  - g. Khanlar Hajiyev,
  - g. Dean Spielmann,
  - g. Sverre Erik Jebens,
  - g. Giorgio Malinverni,
  - g. George Nicolaou, *suci*
  - i g. Søren Nielsen, *tajnik Odjela*,
- uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen 9. veljače 2006., uzimajući u obzir očitovanje tužene države i odgovor na očitovanje podnositeljice zahtjeva, nakon vijećanja odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

Podnositeljica zahtjeva, gđa Atlantida Roje, hrvatska je državljanica rođena 1953. i živi u Splitu. Pred Sudom je zastupa g. O. Roje, odvjetnik iz Splita. Hrvatsku vladu ("Vlada") zastupa njezina zastupnica, gđa Š. Stažnik.

Činjenice predmeta, kako su ih dostavile strane, mogu se sažeti kako slijedi.

Dana 18. prosinca 1992. podnositeljica zahtjeva podnijela je građansku tužbu protiv svoga poslodavca, tvrtke D.-V. d. d., Općinskom sudu u Splitu, tražeći isplatu zaostalih plaća i da se tuženiku naloži uplata obveznih doprinosa u odgovarajuće fondove. Također je podnijela zahtjev za izdavanje privremene mjere kako bi osigurala isplatu.

U razdoblju prije stupanja na snagu Konvencije u odnosu na Hrvatsku (5. studenoga 1997.), sud je održao nekoliko ročišta i izrađen je nalaz financijskog vještaka. Podnositeljica zahtjeva oslobođena je plaćanja troškova postupka.

Dana 19. lipnja 1997. podnositeljica zahtjeva podnijela je drugu građansku tužbu Općinskom sudu u Splitu protiv poduzeća D. d. d. koje je bilo jedini dioničar njezinog poslodavca. Njezina je tražbina bila ista kao i u postupku pokrenutom 1992.

Dana 25. ožujka 1998. Općinski sud u Splitu spojio je ta dva postupka.

Na ročištu održanome 9. listopada 2001. Općinski sud u Splitu donio je presudu, djelomično prihvaćajući tužbu podnositeljice zahtjeva za isplatom zaostalih plaća. Dio zahtjeva podnositeljice da se tuženiku naloži plaćanje obveznih doprinosa proglasio je nedopuštenim zbog nenadležnosti.

Također je odbacio zahtjev podnositeljice zahtjeva za privremenom mjerom.

Dana 10. listopada 2001. tuženici su uložili žalbu protiv gore navedene presude. Podnositeljica zahtjeva uložila je žalbu 12. listopada 2001., te je spis predmeta proslijeđen Županijskom sudu u Splitu.

Dana 20. studenog 2003. Trgovački sud u Splitu pokrenuo je stečajni postupak protiv poduzeća D.-V. d. d. Podnositeljica zahtjeva naknadno je prijavila svoju tražbinu u stečajni postupak.

Dana 13. svibnja 2004. podnositeljica zahtjeva podnijela je ustavnu tužbu Ustavnom sudu Republike Hrvatske, žaleći se na duljinu parničnog postupka koji se vodi pred Županijskim sudom u Splitu.

Dana 28. rujna 2006. Županijski sud u Splitu prekinuo je postupak protiv poduzeća D.-V. d. d. s obzirom da je protiv tog poduzeća u međuvremenu pokrenut stečajni postupak. U vezi s potraživanjem prema poduzeću D. d. d., sud je potvrdio prvostupanjsku presudu glede zaostalih plaća podnositeljice zahtjeva i poništio odluku o nenadležnosti za ostale zahtjeve podnositeljice. Time je odluka vezana uz zaostale plaće podnositeljice zahtjeva postala pravomoćna, a za ostatak potraživanja podnositeljice zahtjeva predmet je vraćen prvostupanjskom sudu.

Nakon podnošenja ustavne tužbe podnositeljice zahtjeva, 25. listopada 2006. Ustavni sud je utvrdio kršenje podnositeljčinog prava na suđenje u razumnom roku. Podnositeljici zahtjeva dodijelio je iznos od 11.500 hrvatskih kuna (HRK), a Općinskom sudu u Splitu naložio donošenje odluke u predmetu u najkraćem mogućem roku, a najkasnije šest mjeseci nakon objave odluke Ustavnog suda u Narodnim Novinama.

Odluka Ustavnog suda objavljena je u Narodnim Novinama od 29. studenog 2006., a šestomjesečni rok istekao je 29. svibnja 2007.

Dana 17. ožujka 2008. podnositeljica zahtjeva uložila je novi zahtjev zbog dužine trajanja postupka Županijskom sudu u Splitu. Dana 10. listopada 2008. taj je sud utvrdio kršenje prava podnositeljice zahtjeva na suđenje u razumnom roku za razdoblje nakon donošenja odluke Ustavnog suda. Podnositeljici zahtjeva dodijelio je iznos od 4.500 HRK, a Općinskom sudu u Splitu naložio donošenje odluke u predmetu u najkraćem mogućem roku, a najkasnije šest mjeseci od dana dostave spisa predmeta tom sudu. Spis

predmeta vraćen je Općinskom sudu u Splitu 21. studenog 2008.

Na ročištu održanom 27. travnja 2009. podnositeljica zahtjeva odustala je od svog potraživanja, tražeći samo naknadu troškova postupka.

Dana 27. travnja 2009. Općinski sud u Splitu je dovršio postupak jer je podnositeljica zahtjeva odustala od svojeg potraživanja, te joj je dodijelio naknadu troškova postupka. Time je postupak okončan.

PRIGOVORI

Podnositeljica zahtjeva prigovorila je na temelju članka 6. § 1. i članka 13. Konvencije radi duljine postupka, te nepostojanja učinkovitog pravnog sredstva u odnosu na njezin prigovor.

PRAVO

Podnositeljica zahtjeva prigovorila je da parnični postupak u ovom predmetu nije dovršen u razumnom roku, te da nije imala učinkovito pravno sredstvo u odnosu istaknuti prigovor. Pozvala se na članak 6. § 1. i članak 13. Konvencije, čiji mjerodavni dijelovi glase kako slijedi:

Članak 6.

1. "Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi....svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj."

Članak 13.

"Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na djelotvorna pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu."

Vlada je ustvrdila da podnositeljica zahtjeva ne može i dalje tvrditi da je žrtva jer joj je Ustavni sud dodijelio pravičnu naknadu radi duljine postupka. Nadalje, činjenica da Općinski sud u Splitu nije izvršio nalog Ustavnog suda ispravljena je rješenjem Županijskog suda u Splitu kojom se podnositeljici zahtjeva dodjeljuje daljnja pravična naknada zbog duljine postupka nakon odluke Ustavnog suda.

Podnositeljica zahtjeva prigovorila je iznosu dodijeljene pravične naknade.

Sud podsjeća da status žrtve podnositeljice zahtjeva u smislu članka 34. Konvencije ovisi o činjenici jesu li domaća tijela priznala, izričito ili u biti, navodnu povredu Konvencije i, po potrebi, pružila primjerenu naknadu u odnosu na nju. Tek kad su ti uvjeti ispunjeni supsidijarna narav zaštitnog mehanizma Konvencije sprječava ispitivanje zahtjeva (vidjeti predmet *Cocchiarella protiv Italije* [GC], br. 64886/01, § 71, koji će biti objavljen u EHCR 2006 i *Cataldo protiv Italije* (odluka), br. 45656/99, 3. lipnja 2004).

Sud navodi da je Ustavni sud utvrdio povredu prava podnositeljice zahtjeva na donošenje odluke o njezinoj tražbini u razumnom roku i, nepristrano ocijenivši, omogućio naknadu štete dodijelivši joj pravičnu naknadu u odnosu na nematerijalnu štetu u iznosu od 11.500 HRK. Ustavni sud time je potvrdio da je došlo do povrede ustavnog prava podnositeljice zahtjeva da odluka u njezinom građanskom predmetu bude donesena u razumnom roku. Sud smatra da se takvim priznanjem u biti ispunjava prvi uvjet utvrđen u sudskoj praksi suda.

Status žrtve podnositeljice zahtjeva u tom slučaju ovisi o tome je li dodijeljena naknada primjerena i dostatna uzimajući u obzir pravičnu naknadu predviđenu temeljem članka 41. Konvencije (vidi predmet *Dubjaková protiv Slovačke* (odluka), br. 67299/01, 19. listopada 2004.).

Sukladno navedenom, Sud podsjeća da se u predmetima o duljini postupaka jedno od obilježja naknade koja može biti dostatna za gubitak statusa žrtve parničara, odnosi na dodijeljeni mu iznos. Iznos poglavito ovisi o obilježjima i učinkovitosti pravnog sredstva. Prema tome, države koje su, kao Hrvatska, odabrale pravno sredstvo oblikovno na način da ubrza postupak i omogući dodjelu naknade, smiju dodjeljivati iznose koji - iako su niži od onih koje dodjeljuje Sud - nisu nerazumni (vidi *Cocchiarella protiv Italije* [GC], naveden prethodno, §§ 96, 97).

S obzirom na stvarni iznos koji je Ustavni sud dodijelio podnositeljici zahtjeva, Sud napominje da je naknada dodijeljena u ovom predmetu niža od iznosa dodjeljivanih za usporediva produljenja postupaka u njegovoj sudskoj praksi. U tom smislu, Sud želi naglasiti važnost razumnog iznosa pravične naknade koja se u domaćem sustavu dodjeljuje kako bi se pravo sredstvo o kojem je riječ moglo smatrati učinkovitim na temelju Konvencije. Može li se dodijeljeni iznos smatrati razumnim treba, pak, ocijeniti s obzirom na sve okolnosti predmeta. One ne uključuju samo trajanje postupka u određenom predmetu nego i vrijednost naknade procijenjenu s obzirom na životni standard u državi o kojoj je riječ i činjenicu da se u sklopu nacionalnog sustava naknada u pravilu dodjeljuje i isplaćuje brže nego u slučaju da je predmet bio upućen na odlučivanje Sudu na temelju članka 41. Konvencije.

S obzirom na svu dokumentaciju u spisu i uzimajući u obzir posebne okolnosti predmeta, Sud smatra da se iznos dodijeljen podnositeljici zahtjeva može smatrati dostatnim, te time i primjerenom naknadom za pretrpljenu povredu. U donošenju ovoga zaključka Sud je posebno uzeo u obzir činjenicu da je, nakon neizvršenja naloga Ustavnog suda da Općinski sud u Splitu donese odluku unutar šest mjeseci, Županijski sud u Splitu dodijelio podnositeljici zahtjeva daljnju pravičnu naknadu u iznosu od 4.500 HRK zbog produljenja

postupka nakon odluke Ustavnog suda, te postavio novi rok Općinskom sudu u Splitu. Postupak je na kraju dovršen unutar zadanog vremenskog roka.

Sud stoga zaključuje da podnositeljica zahtjeva ne može više tvrditi da je žrtva, u smislu članka 34. Konvencije, navodne povrede prava na suđenje u razumnom roku. Budući da se u okolnostima ovoga predmeta ustavna tužba zbog duljine postupka u kombinaciji s dodatnim zahtjevom Županijskom sudu u Splitu pokazala učinkovitim pravnim sredstvom, isto se primjenjuje na zahtjev podnositeljice temeljem članka 13. Konvencije.

Iz toga slijedi da je zahtjev očito neutemeljen i mora biti odbijen u skladu s člankom 35. §§ 3. i 4. Konvencije.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

proglašava zahtjev nedopuštenim.

Søren Nielsen
tajnik

Christos Rosakis
predsjednik